

התנפחה וכאבה מאוד והוא לא יכול היה ללכת. כבר בתחילת ההפגזות מרסל פחד מאוד. הוא הקיף את אימו בזרועותיו והעובדה שהם היו פנים מול פנים הגנה עליהם מפני פגיעה בפנים. הצריף התמוטט והם היו מתחת להריסות כשעתיים עד אשר הצליחו לצאת בריאים ושלמים. דודתי ובנה לא נפגעו.

צריך היה לעזוב את האזור במהרה לפני בואם של הגרמנים או עזרה. זה היה יותר מדי מסוכן עבור הורי להישאר במקום. מתחת להריסות מצאתי זוג אופניים במצב יחסית טוב עליו הושבת את אבי וכולנו הלכנו מ PORTE DE CLIGNANCOURT -עד ל RUE ARCHEREAU -מקום שם שכרתי והכנתי לעצמי את החדר למקרה ש...

הייתי כה מאושרת שהיה לי מקום להלין בו את בני משפחתי. רציתי לעשות להם הפתעה. הם שאלו עצמם לאן אני מובילה אותם. הם לא שאלו יותר מדי שאלות, הם היו עדיין תחת השפעת הלם ההפגזות, הם היו עייפים ובעיקר פחדו פן יעצרו כי לא היו להם מסמכי זיהוי.

אימי לא יצאה לרחובות מאז יולי 1942, אבי מאז אוגוסט 1941 – אנחנו היינו אפריל 1944. הלכנו מאוד לאט, להוביל את האופניים כשאבי יושב עליהם, לא היה קל עבורי. ברחובות הסתובבו אנשי המיליציה והמשטרה ואני שואלת את עצמי מה היה הנס שבזכותו לא תפסו אותנו. המדים שלבשתי וסרט הצלב האדום שענדתי עזרו לנו מאוד. בני משפחתי שלא ידעו על החדר היו המומים למצוא לפתע קורת גג. זה היה קטן וצר אבל בוודאי הרבה יותר טוב מאותו מקום שם בילו את השנתיים האחרונות. הם מאוד התרגשו כאשר גילו לפתע את כל חפציהם.

הייתי צריכה למצוא באופן מיידי ממה לכלכל חמש נפשות. זה לא קל. צריך היה באופן דחוף כסף כדי לשחד את השוערת. אסור היה שתדע שאלה הורי ובוודאי שהם יהודיים. הם היו נפגעי ההפגזות. הקבוצה שלי עזרה לי מאוד. קיבלתי תוספת במשכורת החודשית מה שאיפשר לי לעזור להורי. עם תלושי המזון לא הייתה בעיה. לאימי ודודתי הכנתי תעודות זהות. מרסל וז'ול בן דודי קיבלו תעודות לידה חדשות והם מהר מאוד למדו את זהותם החדשה. מה שאיפשר לי להביא את שניהם יחד לכפריים שם הם נשארו עד לשחרור. הם היו מאוד מאושרים להיות חופשיים אצל אנשים מאוד נחמדים. אימי ודודתי לא היו מוכרות בסביבה וזה איפשר להן לצאת באופן יותר חופשי ולעמוד בתור כמו שאר האנשים.

הלכתי לראות מה נשאר מהבית שלנו ב - SAINT OUEN -בלתי יאומן. הבית היה חצוי לשניים. ברחוב ראיתי את הספרייה שלנו תלויה. ממעט החפצים שהשארתי לא נותר דבר. מזל שהצלחתי להציל בעוד מועד את עיקר החפצים עבור הורי. הייתי מאוד מאושרת שהיה לי את החדר הזה שם נשארו הורי עד השחרור ואפילו קצת אחרי זה.

כאשר הייתי בפרוז' היה לי יותר קל לבוא ולבקרם ולמסור להם חדשות ממרסל וז'ול. הם עדיין לא ידעו מה אני עושה הם חשבו שאני אכן עובדת במוסד לילדים אבל נראה להם מאוד משונה שהיו לי כאלו קשרים שבזכותם קיבלתי באופן סדיר תלושי מזון וכן סיגריות וטבק עבור אבי. ועוד יותר מזה לקבל תעודות זהות עבור אימי והדודה. אני המשכתי בשקרי. הייתי כל כך מאושרת שיכולתי לעזור להוריי.

המשכתי בנסיעות – היינו זקוקים יותר ויותר לתעודות מזון ולתעודות זהות. היו לנו חוזים עם ארגונים שונים של המחטרות. מפקד ה M.L.N. - (התנועה הלאומית לשחרור) בפרוז', יהודי בשם CACHOUZק לעזרה. חברים רבים מקבוצתו נעצרו. ואני קיבלתי ממנו הוראת משימה של "הצלב האדום" עליה נרשם שעלי להתיצב בבית יתומים בפרבר העיר LYONS מקום שהיה